

Tolerancia Nap Kilitin

[Bozsoki-Sólyom János](#), 2013-11-19 04:00:00

Évek óta hagyomány a Balatonkiliti Református Egyházközségben, hogy a Nemzetközi Tolerancia Nap közelében rendhagyó istentiszteletet szerveznek, melyen a szokásosnál is nagyobb figyelemmel fordulnak a sérült, fogyatékos felebarátaik felé. Az idei alkalmat köszöntőjében Bozsoki-Sólyom János lelkipásztor foglalta össze.

„A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall... sok próféta és igaz kívánta látni, amit láttok, de nem látták, és hallani, amit hallotok, de nem hallották...” (Mt 13)
Ezen evangéliumi mottótól fémjelzett szóróanyagokon adtuk hírül Siófok Kiliti városrészében lakóknak, s hívogattuk őket eklézsiánk Közösségi Házába: jöjjenek el mind többen, hogy egy különleges élményben lehessen részük – méghozzá a *Tolerancia Nemzetközi Napjának* közelsége okán. És mindazok, akik most eljöttek ide e mai napi rendezvényre, hiszem, hogy mind hisszük és valljuk: a másik ember elfogadása, a tolerancia gyakorlása a mindennapokban – ez a legfőbb cél!

Itt, Siófok Kiliti városrészében idestova hét esztendeje élnek közöttünk – intézményi keretek közt legalábbis – fogyatékkal élő fiatalok. Mi, kilitiek, már cseppet sem csodálkozunk azon, ha szembetalálkozunk velük az utcán, a kisboltban, a postán, a templomban...

Óvodás gyermekeink évről-évre közös programokon vehetnek részt sérült társaikkal; közös játékos megmérettetéseken mérik össze jártasságukat a világ dolgaiban – de sohasem egymás ellenében, hanem mindig egy közös irányba, előre mozdulva, együtt, egymásért, váll-vállvetve!

Itt, Kilitin, példás együttműködésről – a másik elfogadásáról – tesznek bizonyosságot az itt működő intézmények: óvoda, iskola, nappali intézmény, idősök otthona és a keresztyén felekezetek...

Itt, Kilitin, évről-évre jelképesen egy napot szentelnek a másik fél elfogadásának – jelképesen, mondom, csak egy napot, még hozzá a *Tolerancia Nemzetközi Napjához* közel eső vasárnapot –, valójában azonban az év jelentős részében egyek, egy akaraton lévők, még ha sok mindenben mégiscsak különböznek egymástól...

Hálásan és kimondhatatlan örömmel szívünkben teszünk így minden évben, hiszen ilyenkor valami megmagyarázhatatlan szeretettel telik meg a szívünk a közelünkben ülő, tőlünk mégis annyira eltérő, másik ember iránt. Ilyenkor mindig mosolygós arcokkal és felhőtlen boldogsággal találjuk szemközt magunkat...

Boldogsággal, hogy itt lehetnek, hogy egymással, szeretteikkel, segítőkkel és velünk, többé-kevésbé idegenekkel (bár barátságos ábrázatunk van, de ki tudja...), vagyis velünk lehetnek ezen a napon, hogy játszhatnak, bolondozhatnak, kurjongathatnak... és nekünk, velünk együtt énekelhetnek! Már, ha van hozzá hallásuk, hangjuk! Ez nem is olyan kézenfekvő! Hiszen élnek közöttünk olyanok, akiknek a világról alkotott képük egészen más, mint amilyenek mi elképzeljük: látjuk, halljuk, tapintjuk, érezzük...

Mai formabontó istentiszteletünk, és az azt követő együttlét azonban elsegíthet bennünket arra, hogy egy kicsivel közelebb kerüljünk azon embertársainkhoz, akik egy kicsit mások, mint mi...

Szeretettel köszöntjük a köreinkben megjelent Magyarországi Református Egyház Siketmissziójának vezetőjét, *Járay Loránd* lelkipásztort, és barátait, munkatársait: *Szabó Szilvesztert*, *Szűcs Helga* jelnyelvi tolmácsot, valamint *Durgonincs Tamás* látássérült (nem látó) vallástanárt.

Ők fognak bennünket megismertetni, de legalábbis közelebb hozni az ő kis világukhoz...

Lehetőségünk lesz látni és kipróbálni a Braille (ejtsd: brej/bréj/bráj) írást; ha látni nem is, de hallhatunk új és újabb képernyőolvasó szoftverekről, melyek a számítógép hangkártyáján és hangszóróján keresztül képesek felolvasni mind a leütött billentyűk nevét, mind a képernyőn látható üzeneteket; s talán még a beszéd-szintetizátorról is hallhatunk).

Hallunk majd arról is, hogy egyesek szerint a jelnyelv bármely beszélt nyelvvel egyenértékű; s miután a Siketmisszió szolgálatának középpontjában Isten Jézus Krisztus által közölt szeretetének hirdetése áll, amelynek megismerését minden hallássérült számára fontosnak tartják, hát erről a sajátos tevékenységről is lehet majd némi elképzelésünk. Életükből fakadóan nyilván jobban rá vannak utalva mások segítségére, néha azonban kivonulnak a világból, mert nem tudják vállalni fogyatékoságukat. Néha meg egészséges embereket megszegyenítően hősök a maguk módján. Vállalják hiányosságaikat, küzdenek és helytállnak a társadalomban. Tanulnak, egyetemet végeznek, munkát találnak, családot alapítanak, gyermeket nevelnek. Mindezt úgy teszik, hogy a társadalomban élő átlagemberhez képest hátránnyal indulnak. A siketközösség épp a kommunikációs nehézségek miatt izoláltabb.

Ha egy siket ember elmegy egy halló közösségbe, nem érti, mi zajlik körülötte. A halló emberek úgy beszélnek, hogy közben másokra néznek, kapkodják a fejüket, nem artikulálnak rendesen, így nem halló társaik nem tudnak bekapcsolódni.

A siket embereket orvosilag fogyatékkal élő, azaz beteg emberekként kezelik, ugyanakkor számukra ez állapot, külön nyelvi, kulturális közösséget jelent a nagy nemzetben belül...

A siketnéma jelbeszéddel tolmácsolt formabontó istentiszteletünket követően vidám és játékos vetélkedőkre invitálunk épeket és sérülteket. A közös ebédet követően koncertet ad a **NemAdomFel** fogyatékkal élő fiatalokból álló zenekar.

Megkülönböztetett tisztelettel és szeretettel köszöntök minden kedves itt megjelentet, mind a magam, mind pedig a *Balatonkiliti Református Egyházközség* gyülekezeti közössége nevében! Mindenekelőtt a siófoki *MMSzE Fogyatékkal Élők Nappali Intézményéből* érkezett meghívottainkat, az intézmények vezetőjét, *Hanyeczné Fülöp Szilviát*; a *Fogyatékkal Élők Nappali Intézményének* gondozóit, gondozottjait és szeretteiket, valamint az *idősek otthonának* lakóit. Hálás köszönet a sérült gyermekek és fiatalok integrációjának elősegítése érdekében létrehívott, siófoki székhelyű *Ments-vár Alapítvány elnök-asszonyának, Biczó Józsefné Balogh Ágotának*, s az alapítványi tagoknak, akik minden évben nemcsak, hogy elfogadják meghívásunkat, de komoly támogatásukkal is segítik az előkészületeket.

Köszöntöm tisztelettel további meghívottainkat: a *Mozgáskorlátozottak Siófoki Kistérségi/Körzeti Csoportjának* elnökét, *Orbán Dénes* urat, a *Vakok és Gyengénlátók Somogy Megyei Egyesületének Siófoki Kistérségi vezetőjét, Víg Máriát*, illetve delegáltját. Végezetre köszöntjük: a kiliti illetőségű KIKERICS Egyesület képviselőjében megjelent *Szalai Edina* elnökasszonyt, valamint férjét: *Szalai István* presbitert, önkormányzati képviselő, elnök urat.

Végül, de nem utolsó sorban illesse köszönet segítőinket, gyülekezeti tagjainkat, valamint máltai önkénteseket, akik idén is odaszánták idejüket, s kiknek köszönhetően e mai „tolerancia-napi” együttlét tovább folytatódhat a szomszédos iskolaépületben! És természetesen köszönjük mindazoknak, akik valamilyen módon hozzájárultak e mai szép nap még szebbé tételéhez!

Imádkozunk: *Urunk, Jézus Krisztus, Te, aki imával töltötted a mindennapokat, és közbenjártál minden emberért az Atyánál, kérünk, add meg nekünk azt a kegyelmet, hogy most veled együtt imádkozunk: egyházadért, aki a reménység vasárnapján is rád várakozik, mint Menyasszony a Vőlegényére. Mindazokért, akik éjszakákon át virrasztanak és várják visszajöttödet.*

Mindazokért, akik hallgatják Igédet, várva országod eljövetelének hajnalát, és azokért, akik egyelőre még a sötétben tévelyegnek. Híveiért, városunkért, az itt élő szülőkért és gyermekeikért, és minden testvérünkért – Te őrizd őket.

Imádkozunk a családokért, akik hogy békében töltsék a hétvégéjüket, s hogy együtt, egymással aktívan pihenhessenek.

Az édesanyákért, akik ezekben az órákban, ezen a délelőttön hozzák világra gyermeküket. Könyörgünk azokért, akiknek még e mai munkaszüneti napon is dolgozniuk és fáradniuk kell a másik emberért – embertársainkért.

Könyörgünk a másokért – sérült felebarátainkért: a gyengén látókért, a nem látókért, a siketekért, és a némákért, a különféle testi, lelki fogyatékossgal élőkért; és azokért, akik emiatt tán a magánytól, a meg nem értettségtől szenvednek.

Kérünk a másokért – hajléktalan testvéreinkért, akiknek nincs hova lehajtaniuk fejüket: mások közömbössége, s olykor talán a mi közömbösségünk miatt is.

Azokért, akik megélhetésük, illetőleg hiszékenységük okán vakon elfogadják a hamis szerelmet a lélek éjszakai sötétjében, és azokért, akik szenvedélyeik rabságában élnek. Az alkoholfüggőkért, a kábítószer-fogyasztókért, a bűnözőkért... és azokért, akik a sötétség bűnrészesei.

A gyermekekért és jövőjükért, a jogaiktól megfosztott gyermekekért és azokért a meg nem született magzatokért, akik ugyan nem láthatják meg a fényes nappalt itt e földön, de beléphettek a Te dicsőséges fényességedbe.

A kétségbeesettekért, azokért, akiknek reménytelenségük miatt álmatlan minden éjszaka, akik életük lángjának kioltása felett gondolkoznak.

A betegekért, és azokért a szenvedőkért, akik kórházban, szenvedések közepette kell, hogy töltsék utolsó földi napjaikat.

A haldoklókért és minden embertestvérünkért, akiknek épp ma kell visszaadni lelküket Teremőjüknek, s már nem láthatják meg a holnapot.

Testvéreinkért a Krisztus Jézusban, akiket a Te nevedért üldöznek, és üldözőikért.

Imádkozunk azokért, akik minket nem szeretnek, és azokért, akiket nehéz szeretni, ellenlábásainkért és rosszakaróinkért. Önmagunkért, bűnösökért, kik ezzel a mai nappal is egyre közelebb kerülünk a Te örökké fényes napodhoz, amely sohasem nyugszik le...

Aláhajló, kegyelmes, szerető és elfogadó Isten – taníts minket másokért élni és égni, taníts elfogadni! Ámen.